

MINISTERSTVO VNITRA
ODBOR VŠEOBECNÉ SPRÁVY, ODDĚLENÍ STÁTNÍHO OBČANSTVÍ A MATRIK
nám. Hrdinů 3, 140 21 Praha 4

Č.J.: VS-2926/835.3/2-2014

V Praze dne 19.3. 2015

Rozhodnutí

Ministerstvo vnitra rozhodlo ve věci žádosti o udělení státního občanství České republiky podle § 7 odst. 1 zákona č. 40/1993 Sb., o nabývání a pozbývání státního občanství České republiky, ve znění pozdějších předpisů, kterou podali **ruští** státní občané **v, nar. 21 8 Sortavala – Rusko, a jeho manželka, roz. nar. 5. 15 Vologda – Rusko, trvale bytem**

takto:

žádosti výše jmenovaných o udělení státního občanství České republiky se **nevyhovuje.**

Odůvodnění

Žadatelé podali dne 23.12. 2013 prostřednictvím Úřadu městské části Praha 6 společnou žádost o udělení státního občanství České republiky. Správní řízení ve věci bylo zahájeno dnem 25.2. 2014, kdy žádost došla na Ministerstvo vnitra.

Ministerstvo vnitra svým usnesením o přerušení správního řízení ze dne 29.9. 2014 žadatele informovalo o zahájení správního řízení podle ust. § 44 správního řádu a § 10 odst.4 zákona č. 40/1993 Sb., o nabývání a pozbývání státního občanství České republiky, ve znění pozdějších předpisů. Současně je poučilo, že podle ust. § 36 a 38 správního řádu mají právo nahlížet do spisu, navrhopvat důkazy, činit jiné návrhy po celou dobu řízení až do vydání rozhodnutí a vyjádřit v řízení své stanovisko včetně vyjádření se k podkladům pro rozhodnutí. Zároveň byli daným usnesením vyzváni k odstranění nedostatků svého podání, resp. aby mu ve lhůtě v něm stanovené doložili tam konkrétně specifikované dokumenty a vyjádření. Žadatelé tak ve lhůtě jim stanovené učinili, resp. požadované doklady a vyjádření správnímu orgánu zaslali.

V průběhu správního řízení byly zjištěny následující skutečnosti. Žadatelé dle svého vyjádření přicestovali do České republiky se svými dětmi z předchozích manželství v roce 1994, kdy zde ve spolupráci s českým partnerem založili společnost s r.o., která se zabývala exportem české produkce do Ruska a států SNS. V roce 1997 založili společnost s r.o., která se v rámci

metalurgického průmyslu zabývá zajišťováním engineeringu, výrobou a dodávkami žáruvzdorných materiálů a termických agregátů. V mezidobí, v roce 1995 se žadatelům narodila v České republice dcera . . . . . Od roku 1998 působí žadatel v uvedené společnosti jako jednatel, od roku 1999 zde zastává funkci generálního ředitele, žadatelka zde zastává funkci jednatelky a ředitelky správní divize. Od roku 2011 je žadatel i obchodníkem a ředitelem pro obchodní rozvoj dceřiných společností . . . . . a.s., která je významnou českou výrobně - engineeringovou firmou v oblasti strojírenství. V rámci své pracovní integrace jsou žadatele v České republice finančně a materiálně velmi dobře zajištěni, v tomto směru zcela nezávislí na českém státu.

Dle sdělení cizinecké policie mají oba žadatelé povolen trvalý pobyt na území České republiky od 24.2. 2000. V České republice žijí i jejich děti z předchozích manželství M . . . . . a . . . . ., ve společné domácnosti s nimi žije jejich dcera . . . . . dle dotazníků k žádosti ruší státní občané.

V průběhu správního řízení bylo prokázáno, že žadatelé splňují podmínku stanovenou k udělení státního občanství v § 7 odst.1 písm. a) zákona č. 40/1993 Sb., o nabývání a pozbývání státního občanství České republiky, ve znění pozdějších předpisů, neboť mají v České republice povolen trvalý pobyt delší pěti let ke dni podání žádosti a po tuto dobu se na jejím území převážně zdržují.

Pokud jde o podmínku uvedenou v § 7 odst.1 písm. b) citovaného zákona, tj. pozbytí dosavadního státního občanství, správní orgán konstatuje, že s odkazem na ustanovení § 74 zákona č. 186/2013 Sb., o státním občanství České republiky, se její splnění nevyžaduje.

Z trestních rejstříků vyžádaných správním orgánem z moci úřední je patrné, že žadatelé nebyli v posledních pěti letech (ani nikdy předtím) v ČR pravomocně odsouzeni pro úmyslný trestný čin, čímž splňují i podmínku uvedenou v § 7 odst.1 písm.c) zákona č. 40/1993 Sb., ve znění pozdějších předpisů.

Z dodatečně vyžádaných dokumentů, které si za tím účelem správní orgán od účastníků řízení vyžádal, vyplývá, že žadatelé splňují rovněž podmínku stanovenou v § 7 odst.1 písm. e) předmětného zákona, když nebylo prokázáno, že by porušovali zvláštní právní předpisy na úseku pobytového režimu stanoveného cizincům, na úseku zdravotního pojištění, důchodového pojištění, daní odvodů a poplatků.

Z protokolů o pohovorech z českého jazyka, uskutečněných na příslušném úřadu podle vyhl. č. MŠMT č. 137/1993 Sb. S oběma žadateli, je pak zřejmé, že pouze žadatelka prokázala znalost českého jazyka, čímž splňuje taktéž podmínku stanovenou v § 7 odst.1 písm. d) dotčeného zákona, žadatel však tuto podmínku nespĺňuje. Uvedenou podmínku pak lze s odkazem na ust. § 11 odst.4 daného zákona prominout tomu žadateli – cizinci, jehož případ by byl shledán hodným zvláštního zřetele. Dle názoru rozhodujícího orgánu se však u účastníka tohoto řízení o takový případ nejedná. Žadatel, osoba s vysokoškolským vzděláním, v České republice žije téměř dvacet let, ze spisu dále nplyne, že by byl po stránce zdravotní, která by mohla mít za následek nemožnost naučit se českému jazyku, jakkoliv handicapován. Navíc zaujímá významný post, jak sám uvádí, v české akciové

společnosti, tudíž by v rámci její reprezentace navenek mít problémy s českým jazykem dle názoru správního orgánu rozhodně neměl, a to i přesto, že jeho činnost je zaměřena na ruskojazyčné země. K tomu se pak přísluší dodat, že pohovor, kterým se podle výše uvedené vyhlášky prokazuje znalost českého jazyka, vyžaduje jeho zvládnutí pouze v minimálním základním rozsahu. Z těchto důvodů správní orgán dospěl k závěru, že žadateli danou podmínku stanovenou k udělení státního občanství České republiky nepromine, v důsledku čehož mu státní občanství České republiky neudělí. Protože se v daném případě jedná o společnou žádost manželů, vyžadující společné jednotné rozhodnutí, nemůže být státní občanství uděleno ani jeho manželce, byť tato všechny podmínky stanovené k udělení státního občanství splňuje. K tomu se závěrem podává, že podle právní úpravy státního občanství České republiky je totiž vždy zcela na správním uvážení orgánu zastupujícího stát, zda cizího státního občana přijme do státního svazku, či nikoliv. To ve svém důsledku znamená, že tomu kterému žadateli nemusí být vyhověno ani za předpokladu, že všechny zákonem stanovené podmínky k udělení státního občanství splňuje. Tím spíše mu pak nemusí být vyhověno tehdy, pokud některou z nich nespĺňuje, byť by snad i splňoval zákonné důvody pro její případné prominutí, což však není žadatelův případ.

Na základě všech ve správním řízení zjištěných a výše popsanych skutečností rozhodlo Ministerstvo vnitra tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat do 15 dnů od jeho doručení rozklad ministrovi vnitra, a to podáním učiněným k oddělení státního občanství a matrik Ministerstva vnitra (§ 152 odst. 1 správního řádu).

JUDr. Jana Ferklová
referent společné státní správy a samosprávy